HAWKINS HEROES

SOSEAUA IADULUI

TODD MCLEOD

ERIC MEYER

Todd McLeod
&
Eric Meyer

Seria

HAWKINS' HEROES

Şoseaua IADULUI

versiunea în limba română

UNCRIS

Capitolul 1

A descoperit observatorul de la distanţă, pentru că era în căutarea unuia ca el.

Humvee-ul lor se afla în fruntea unui convoi trimis să patruleze pe o secţiune a şoselei dintre Kabul şi Kandahar. Serviciul de Informaţii i-a avertizat să fie în alertă pentru că există activitate ostilă la 50 *klicks* în afara capitalei, şi de data aceasta au nimerit-o.

Un puştan cu aer nevinovat mâna un turmă de oi, iar Eddie Hawkins, aflat în spatele mitralierei *Browning* de calibrul .50 montată în turela jeepului, era suspicios. Cu privirea sa ageră cercetă terenul şi descoperi că ceva nu era în regulă. Creierul a început să-i lucreze accelerat.

Pe acest câmp nu era nici un fel de nutreţ pentru animale. Nici iarbă, nici altceva de păscut. Era doar recolta de mac pentru opiu; plante cu flori colorate pe care afganii le păzeau ca pe ochii din cap.

Ar permite ei unei turme de oi să-şi facă drum, călcând în picioare preţioşii maci? Cu nici un preţ.

S-a uitat la grupul de colibe din piatră abandonate aflate dincolo de câmp, şi, din nou, a simţit că ceva nu este în regulă. Poate că o mică sclipire de culoare l-a făcut să-şi concentreze privirea asupra unui anumit loc. Indiferent ce anume i-a atras atenţia, a identificat imediat. Linia neagră, dreaptă, a unei ţevi de mitralieră ce se ieţea dintr-un morman de pietre aflat între case, şi instinctiv a apăsat butonul microfonului.

—*Ostili!* La ora două, trei sute metri, colibele de piatră abandonate!

Vehiculele au mărit viteza, iar el a strâns tare mitraliera *Browning* .50, a ochit, şi a tras. Tragere de efect, pentru a-i face pe inamici să iasă în câmp deschis. Gloanţele grele au percutat grămada de pietre, creând un nor de praf şi ţăndări care au acoperit întreg locul. O clipă s-a întrebat dacă nu cumva s-a înşelat. Apoi, un staccato de rafale de gloanţe au năvălit asupra lor. Mitraliera se afla în mijlocul a ceea ce părea a fi ferma unui familii de localnici. Asta înainte ca talibanii să-i alunge, sau mai probabil să-i ucidă, ca să le confişte cultura de maci.

El a continuat să tragă repetat, iar celelalte vehicule din convoi i s-au alăturat, trimiţând o furtună de plumb asupra poziţiei inamicului. Unul dintre vehicule avea montat un tun în turelă, şi obuzele explozive au lovit zidurile de piatră, spulberându-le. Dacă vreun insurgent a fost atât de nenorocos încât să fie surprins acolo, ei bine, pentru el războiul s-a terminat. Definitiv.

Mai erau mulţi oameni pitiţi printre dărâmături care au ripostat trimiţând rafale de gloanţe către autovehicule.

Dan a strigat:

—Ieşiţi de pe şosea! Atenţie la IED!

Apoi a comutat pe frecvenţa tactică a companiei şi a transmis un avertisment.

Datorită ochilor vigilenţi ai lui Eddie care au surprins inamicul, au evitat ambuscada. În spatele *Humvee*-ului, caporalul Al Taylor transmitea un mesaj la bază. În Bagram se aflau forţele americane, trupe, blindate şi unităţi aeriene – avioane de bombardament şi de luptă – care aşteptau să-şi ajute camarazii aflaţi pe teren. Al era un veteran aflat la al doilea tur. În primul a dat-o-n bară, iar acum se străduia să-şi răscumpere greşeala.

—Aici Plutonul Charlie, la 50 *klicks* sud-est de Mazari Sharif. Solicităm sprijin aerian urgent. Suntem în contact cu insurgenţii. Forţă necunoscută.

Vocea plictisită a operatorului îndepărtat s-a făcut auzită.

—*Copy*, Pluton *Charlie*. Avem coordonatele voastre şi ajutorul este pe drum.

Nu va sosi la timp, iar ei n-aveau altă alegere decât să atace. *Humvee*-urile s-au năpustit asupra grupului de colibe, cu mitralierele din turele dezlănţuite, împroşcând un uragan de plumb; trei *Browning* .50 şi un tun. Focurile ripostă au fost sporadice. Crezuseră că plutonul era o pradă uşoară. Mare greşeală. Nu au ţinut seama de ochii mitraliorului Eddie Hawkins.

Înainte de a se înrola, şi-a perfecţionat online abilităţile de luptă. Adolescentul Eddie Hawkins era un jucător. Jocurile electronice erau viaţa sa, mai ales *Call of Duty* pe Xbox. Erau un băiat obişnuit, cu părul roşcat ca focul, pistrui şi ochi verzi limpezi. Când nu juca, trăgea de fiare în garaj.

Armata l-a antrenat să manevreze mitraliera *Browning*, şi deodată, lupta virtuală a devenit reală. Curând a învăţat să-şi aplice îndemânarea de la jocul electronic asupra mitralierei.

Cu o sută de metri înainte de a ajunge la locuinţele distruse, a sosit suportul aerian. O dronă armată, *Reaper*, zbura în înaltul cerului, iar rachetele sale *Hellfire* lăsau cozi lungi de fum în timp ce se năpusteau asupra obiectivului. Pereţii groşi din piatră impenetrabilă au devenit doar moloz amestecat cu rămăşiţele acelor insurgenţi care credeau că sunt în siguranţă. Dar nu au fost. Şi-au săpat doar propriile morminte.

Vehiculele au frânat la vreo 25 m depărtare. Oamenii au coborât din jeepuri, şi au alergat către scena bătăliei. Armele erau pregătite, dar nu mai rămăsese nimeni care să fie împuşcat.

Sergentul Dan Jones, un dur, veteran aflat la al doilea tur, a strigat la Al Taylor:

—Apelează-i şi cere-le să retragă suportul aerian. Şi mulţumeşte-le pentru *Hellfire*. Le-au luat maul. Şi încă ceva, acolo avem nevoie de o echipă de deminare. Ăştia au plantat cu siguranţă, nişte IED pe şosea.

—Am înţeles.

După ce au îngropat o grămadă de trupuri printre ruinele fumegânde, au părăsit zona. Pe drumul de întoarcere nu au fost zeflemea sau râsete. Insurgenţii au *cerut*-o şi au primit-o. Chiar şi aşa, nu era nici o bucurie să ucizi oameni. Dacă era vreo nevoie de celebrat, era faptul că ei au scăpat cu viaţă.

Când s-au apropiat de *casă*, Al Taylor a rupt tăcerea:

—De ce fac asta? De ce-şi transformă ţara într-o gaură de iad?

—Religia, a răspuns instantaneu Winston Bellows, fără a-şi lua ochii de la şosea.

Un adevărat talent la volan, conducea cu duritate şi în viteză când a fost civil. Până când prietenii săi au murit într-un accident, iar el s-a înrolat în Army. Unde a continuat să şofeze repede şi dur. Dar de data aceasta, o făcea regulamentar, aşa cum fusese instruit.

—Islamiştii, ei sunt în spatele acestei isprăvi. Cea mai mare parte a poporului vrea să trăiască în pace.

Dan nu era de acord.

—Aceşti oameni au luptat încă de pe vremea primului om care a umblat pe Pământ. E în sângele lor, în ADN-ul lor.

Îl privi pe Hawkins.

—Tu ce crezi, Eddie?

—Cred că şi-ar putea folosi mai bine timpul.

—De exemplu, să joace pe computer, a hohotit Bellows.

Eddie s-a uitat la el cu seriozitate.

—Ar fi mai bine, decât să se ucidă unii pe alţii.

—Cam ai dreptate, a dat gânditor din cap Al Taylor.

Au ajuns în siguranţa bazei Bagram. Spre stingherealа sa, camarazii l-au bătut pe spate.

—Bună treabă, i-ai observat chiar la timp, Eddie.

S-a despărţit de ei şi s-a dus în baracă să facă un duş şi să se schimbe. Voia să scape de duhoarea misiunii, de praf, ulei, şi cenuşă. Tocmai când era să intre a văzut un *Master Sergeant* (plutonier major) solid, necunoscut, ţintuind de peretele barăcii vecine un tânăr caporal.

—Ţi-am spus, Mulligan, nu-ţi mai pierde vremea cu jocurile alea prosteşti. Eu şi băieţii vrem puţină linişte şi pace în baracă, nu un idiot care se joacă.

Caporalul părea speriat.

—*Master Sergeant*, mi-am verificat doar consola, să nu se fi stricat când am adus-o aici.

—Mi se fâlfâie. Ai fost repartizat în plutonul meu, aşa că arunc-o la gunoi, auzi? Dacă te mai văd cu ea, am să o arunc eu însumi!

L-a izbit din nou de peretele, apoi a plecat.

Eddie s-a apropiat de caporal.

—Eşti bine?

—E un dur căpos. Se va calma. Sunt bine.

—Bine, dacă zici tu...

Dar nu era sigur. Solidul *master sargeant* parcă avea tatuat pe frunte: *huligan*. Genul de individ cu care te întâlneşti uneori. Genul pe care preferi să-l eviţi.

S-a duşat, s-a schimbat, şi a ieşit iar. Sergentul Jones pălăvrăgea cu ceilalţi din echipa lor, Al Taylor şi Winston Bellows.

—Peste două zile plecăm spre nord, către Mazari Sharif. Inamicul a început să se întărească în acea zonă, iar baştanii spun că a venit vremea să-i altoim zdravăn.

Îl văzu pe Hawkins:

—Eddie, eşti căutat. Locotenentul Lopez a spus că trebuie să te prezinţi imediat la biroul companiei.

—Am înţeles. Mă duc acum.

A bătut la uşă, a intrat în birou şi a luat poziţie de drepţi în faţa celor doi ofiţeri, *S*ublocotenentul Tony Lopez şi Căpitanul Paul Rogers, comandantul companiei. Mai era cineva cu ei, tânărul care fusese hărţuit de *master sergeant*.

Rogers i-a răspuns la salut.

—Hawkins, acesta este Caporalul Jim Mulligan. Este tehnician combatant. Ai auzit de Mazari Sharif?

—De curând, *sir*.

—Bine. Trebuie deminată o porţiune de şosea. Îl vei însoţi pe Caporalul Mulligan, şi-i vei asigura spatele în timp ce el va căuta IED-uri.

—De ce eu, *sir*?

—Există un motiv bun, Soldat Hawkins. Eşti cel mai bun mitralior pe care-l avem.

—Da, *sir*, dar cu *Browning* .50.

—Vei lua o M-249, care-ţi va asigura destulă putere de foc dacă veţi avea probleme. Şi poţi cere ajutor prin radio dacă nu vă puteţi descurca singuri. Noi vom fi pregătiţi să trimitem suport dacă veţi avea nevoie.

—Dar de ce numai doi oameni?

—Dacă trimitem o forţă mai mare, inamicul va afla imediat, şi vor remina şoseaua imediat ce vom părăsi zona. Şi mai este ceva. Dacă nu vă văd venind,

veţi putea da peste ei în timp ce plantează dispozitivele. Dacă se întâmplă aşa, raportează-ne şi ne vom ocupa noi de rest. Totuşi, noi considerăm ca fiind improbabilă asemenea posibilitate. Caporalul Mulligan se va ocupa de fiecare IED pe care-l găseşte, în timp ce tu îi vei acoperi spatele cu M-249. Totul e clar?

—Da, *sir*.

—Vorbeşte cu *Master Sergeant* Weaver. El are harta şoselei. Plutonul său va fi în avangardă atunci când vom pleca.

Weaver aştepta afară; era acelaşi tip pe care-l văzuse hărţuindu-l pe Caporalul Mulligan. pe chipul său brutal s-a întins un rânjet dispreţuitor când l-a văzut pe Hawkins.

—Deci tu eşti eroul pe care îl trimit să-l ajute pe Mulligan la curăţatul drumului.

—Da, *Master Sergeant*.

—Tu înţelegi că aici ne luptăm de-adevăratelea, şi nu ne jucăm cum face prostul acesta de tehnician?

—Da, *Master Sergeant*.

Şi-a păstrat cumpătul, făcându-i semn lui Mulligan să se apropie, apoi i s-a adresat din nou lui Weaver.

—Ai harta cu numerele şi traseul?

—Da, totul e aici – şi i-a dat o coală de hârtie. Asta-i tot ce trebuie să ştii, aşa că memorează. Curăţaţi primii 10 *klicks*. E tot ce trebuie să faceţi.

Mulligan s-a uitat la hârtie şi i-a dat-o lui Eddie.

—Eu tocmai am sosit în ţară. Ar fi mai bine dacă a-i verifica-o tu.

Hârtia era scrisă de mână:

—Eşti sigur? Acesta nu este drumul principal către Mazari Sharif. Vru să întoarcă foia pe partea cealaltă, dar Weaver i-a smuls-o din mână şi o băgă în buzunar.

—Tu fă-ţi treaba ta, iar noi o vom face pe a noastră. Ai grijă să n-o daţi în bară.

În ziua următoare, au ieşit din tabără într-un *Humvee* şi au patrulat în sus şi jos segmentul de şosea desemnat. Supraveghea încontinuu zona înconjurătoare să nu apară *ostili*, în timp ce Mulligan oprea ocazional vehiculul şi cerceta şoseaua cu detectorul de mine. Căuta porţiunile unde suprafaţa drumului era stricată. Au parcurs primii 5 klicks şi au găsit două IED, pe care Mulligan le-a deminat. În a doua parte a segmentului de şosea nu au găsit nimic.

Dar i-a găsit inamicul pe ei.

Capitolul 2

Pe când arau gata să se întoarcă, au apărut doi talibani. Au tras câteva gloanţe spre ei, iar Eddie a ripostat cu mitraliera de calibrul 5,56 mm. M249 era o armă bună, uşor de transportat şi precisă, şi avea o frecvenţă de tragere mare. I-a doborât pe amândoi, le-a confirmat moartea, şi a recuperat armele ca nu cumva să le găsească nişte afgani şi să le vină gândul că s-a deschis sezonul de vânătoare de soldaţi americani. S-a uitat la Mulligan care era adăpostit după un bolovan.

—Am terminat. Trebuie să ne întoarcem.

—Eşti sigur că sunt morţi?

—Sunt *terminaţi*. Îţi garantez.

S-au întors fără alte incidente, iar în dimineaţa următoare a avut un şoc.

Dormea în patul său când l-a trezit cineva. A deschis ochii, direct către *Master Sergeant* Weaver.

—Scoală-te, Hawkins. Schimbare de plan. Plutonul tău a fost desemnat să acţioneze împreună cu al meu, şi trebuie să plecăm acum. Au spus să-l iei pe tehnician în vehiculul tău. Mulligan e un pămpălău. Şi-a pierdut jumătate din noapte cu jocurile alea prosteşti, dar cred că o să-ţi fie de folos.

—Jocurile electronice sunt o metodă bună de relaxare.

Master Sergeant a pufnit pe nas.

—Oamenii n-ar trebui să-şi irosească timpul aiurea. Te vei afla în fruntea convoiului, în *Humvee*-ul Sergentului Jones.

—Nu mă vor la mitraliera *Browning*?

Alt pufnet.

—Nu. Au fixat un înlocuitor, ca să te poţi duce cu Mulligan, dacă găseşte vreun IED când curăţaţi segmentul acela de şosea. Fii vigilent. Eu am să fiu în ariergarda convoiului şi am să mă asigur că n-o daţi în bară. Raportezi prin radio dacă vezi ceva suspect. Faci aşa şi n-am să te trec pe lista mea de căcăcioşi. Ai înţeles?

—Da, *Master Sergeant*.

El şi cu Jim Mulligan s-au urcat în spatele *Humvee*-ului său, iar cei din echipaj le-au făcut semne de salut. În turelă era un om nou, Andy Blackford. Era agitat, de parcă din momentul când vehiculul a luat-o din loc, toate carabinele talibanilor ar fi fost aţintite asupra sa.

Eddie se uită la Mulligan:

—Ce joci?

—Am un PlayStation Vita cu *Call of Duty*.

—Mişto. Înainte de a mă înrola mi-am petrecut o grămadă de timp jucându-l.

Sergeant Jones a raportat prin radio:

—Aici C-*Charlie*, suntem gata să pornim.

—*Copy*. Daţi-i drumul.

Jeepul a demarat, iar Eddie şi-ar fi dorit să se afle în spatele *Browning*ului. Se simţea liniştit cu arma de calibru .50, mai mult decât cu M-249, care trăgea cu gloanţe de numai 5,56 mm. Dar ca infanterist n-ai fi putut căra o *Browning* .50 în braţe, aşa că o SAW (*squad automatic weapon*) nu era chiar atât de rea.

S-a gândit la *Master Sergeant* Weaver care se afla în coada convoiului. Părea cam ciudat, dar poate că aşa era el.

Au ajuns la 5 km de Bagram, când a devenit suspicios. După câteva minute, adevărul l-a lovit ca un trăsnet, şi i-a spus lui Mulligan:

—Aceasta nu este şoseaua pe care am deminat-o.

—Ăă... ăă... nu sunt sigur.

L-a întrebat pe şofer:

—Winston, eşti sigur că ne aflăm pe drumul corect?

—Bineînţeles, am văzut marcajul pe hartă. Ce-ntâmplă?

—E o greşeală. Asta nu e şoseaua către Bagram pe care ne-a spus *Master Sergeant* Weaver să o deminăm.

A înşfăcat microfonul.

—*Master Sergeant* Weaver, suntem pe un drum greşit.

Comandantul companiei, Căpitanul Rogers a răspuns:

—Oricine ai fi, lasă frecvenţa liberă numai pentru mesaje importante.

—Dar, *sir*, asta e...

—Ne aflăm pe ruta desemnată. Ciocu' mic, soldat, noi ştim ce facem.

Se uită la Mulligan:

—Trebuie să-i oprim. Şoseaua ar putea fi împănată cu IED-uri.

A încercat din nou să transmită, dar Sergentul Jones i-a smuls microfonul din mână.

—Îmi pare rău, Eddie, dar mai bine fă ce ţi se spune.

—Sergent, e o greşeală. Ne-a dat o rută greşită.

—Nu mai poţi face nimic, e prea târziu.

În mintea sa urla: *Iar se întâmplă, de ce nu mă ascultă?*

Ce a urmat, nu a fost deloc o surpriză. Se aflau la 8 *klicks* departe de Bagram, când au intrat într-o ambuscadă. Din flanc s-a abătut o furtună de gloanţe de mitralieră asupra *Humvee*-ului aflat în centrul coloanei. Şoferul a

pierdut controlul după ce a fost lovit, iar vehiculul s-a răsturnat. Supravieţuitorii au încercat să iasă, dar era prea târziu. Dinspre panta din apropiere a venit o racheta RPG-7 care i-a pulverizat odată cu vehiculul.

Mai mult de atât, pentru că tocmai traversau o vale îngustă, epava bloca drumul.

—S-o ştergem de aici! E o capcană! a răcnit *Master Sergeant* Weaver prin radio.

Winston a călcat pedala de acceleraţie până la podea, şi au ţâşnit înainte, dar după o clipă Eddie a strigat:

—Stop! E ceva în faţă!

—Credeam că Mulligan a deminat şoseaua.

—Tocmai asta încercam să vă spun. Weaver ne-a dat o rută greşită.

Sergentul Jones l-a întrerupt:

—În spate sunt o grămadă de insurgenţi care ne vor sângele, şi ne-au distrus deja un jeep. Trebuie să mergem înainte, să ieşim de aici.

Eddie a văzut primul.

—Drept în faţă, la 200 m. Suprafaţa drumului e mai închisă la culoare.

—IED?

—Asta trebuie să fie.

Începu să blesteme când o altă mitralieră a deschis focul, gloanţele percutând pământul în jurul lor. Radioul s-a trezit la viaţă:

—Aici *Master Sergeant* Weaver. Ce dracu faceţi, băieţi? V-am spus să vă căraţi de aici!

Dan a luat microfonul:

—Nu putem înainta. Avem în faţă o suspiciune de IED.

Din radio s-a revărsat un val de blesteme.

—Nu staţi ca pe budă. Trimite-i pe curiştii ăia doi să demineze.

După voce părea zdruncinat, dar cu toţii erau în aceeaşi stare.

—Trebuie să o facem. Te acopăr eu, îi spuse Eddie lui Mulligan.

—Sub foc? Au să ne facă franjuri.

—N-avem de ales. Ori o facem, ori nu mai ieşim deloc de aici.

Sergentul Jones a strigat la ei să aştepte, apoi a ordonat celor din vehicule să satureze zona cu foc de mitraliere. Însă nu era timp, aşa că Eddie l-a ignorat. A ieşit din jeep cu a sa M-249, iar Mulligan l-a urmat.

—Haidem.

Dar ca să ajungă la petecul de şosea proaspăt săpat, a însemnat să alerge prin ploaia de gloanţe lansate de mitralieră şi de carabinele de asalt. De două ori au fost nevoiţi să se adăpostească în spatele unor stânci, totuşi Eddie a reuşit să riposteze şi să doboare câţiva trăgători. Nu a putut număra câţi, dar tirul

acestora s-a diminuat. Au continuat să alerge către locul-ţintă, iar Mulligan şi-a activat echipamentul. Eddie a ocupat chiar la timp o poziţie între el şi inamic. Siluete înveşmântate în robe era pretutindeni. Ieşeau la vedere doar cât să tragă câteva focuri, în timp ce ceilalţi alergau pitindu-se din loc în loc. Când rămâneau nemişcaţi mai mult de o secundă, Eddie îi împroşca cu gloanţe, dar majoritatea talibanilor rămâneau ascunşi.

—Mulligan, trebuie să te mişti rapid. Ăştia se apropie.

—Mai ţine-i un pic pe loc. N-am terminat.

Focul s-a diminuat pentru că talibanii şi-au schimbat din nou poziţiile. Curând s-au apropiat suficient pentru a-i putea nimeri în plin pe el şi Mulligan. Eddie, care supraveghea terenul din faţă, căutând poziţiile inamicilor, a descoperit ceea ce căuta. Câţiva *ostili* s-au ghemuit în spatele unei grămezi de bolovani şi montau o mitralieră.

— Caporale, mă duc acolo să-i lichidez.

— Eddie, nu, am nevoie de tine să mă acoperi.

— Cea mai bună metodă de a te acoperi este să ucid inamicul. Tu ocupă-te de IED. Eu am să am grijă de ei.

A sprintat în susul pantei, şi aproape că a ajuns la grămada de pietre când, drept în faţă, i-a răsărit un cap cu turban[1]. Omul a încremenit, neaşteptându-se să-şi vadă inamicul atât de aproape, iar Eddie l-a lichidat cu o rafală scurtă. A continuat să alerge cu M-249 aţintit înainte şi cu degetul pe trăgaci. Când a ocolit bolovanii talibanii erau chiar în faţa lui. Şase oameni, blocaţi de surpriză, văzându-l apărând ca un *djinni* malefic.

Acum veţi afla cât de rău este acest djinni.

A apăsat pe trăgaci şi l-a ţinut aşa. Magazia avea o capacitate de 200 cartuşe, şi probabil mai avea rămase cam 150. Când a încetat să tragă, şase trupuri însângerate erau întinse pe jos.

Strigă către Mulligan:

— Aici e *'clear'*. Te acopăr de aici, de sus, până termini.

Acesta a răspuns făcând un semn cu mâna şi şi-a continuat treaba. Peste 15 minute Mulligan a semnalat că a dezactivat IED-ul. Au alergat amândoi către jeepul ce-i aştepta, iar Sergentul Jones a raportat că erau gata să pornească. Vocea sălbatică din radio i-a ordonat să aştepte. După un minut portiera a fost deschisă dintr-o smucitură, şi a apărut chipul furios al lui *Master Sergeant* Weaver, holbându-se la ei.

— Aţi spus că aţi deminat şoseaua, cretinilor.

— Am deminat drumul pe care ni l-ai indicat, a replicat Eddie. Dar ai făcut o greşeală. Ne-ai indicat alt drum.

---

[1] Autorul foloseşte termenul *turban*. Acoperământul pentru cap al bărbaţilor din Afganistan se numeşte *pakol* şi seamănă mai mult cu o bască.

— Asta-i o tâmpenie. Minţi, avortonule!

Şi i-a tras un pumn drept în bărbie. Forţa acestuia l-a aruncat pe spate, şi abia dacă l-a mai auzit pe Weaver răstindu-se la Sergentul Jones:

— Ţine pramatia asta departe de mine. Dacă îmi mai iese în cale, îl fac uitat în *arest*. Spune-i să nu mai dea rasol, sau data viitoare îl ucid.

A plecat, iar ei şi-au continuat deplasarea pe şosea, urmând ruta principală către Mazari Sharif.

În ultimii doi ani regiunea a fost liniştită, până ce insurgenţii au executat un atac puternic asupra oraşului.

În jeep, nu-i vorbea nimeni după confruntarea cu *Master Sergeant*. Nu conta ce a spus, ştia că nu-i va convinge niciodată care este adevărul. În cele din urmă, a acceptat faptul că nu numai că se află pe lista neagră a lui Weaver, dar era foarte, foarte, aproape să ajungă şi pe lista lui Jones.

Pe când se apropiau de oraş, un avion le-a zburat pe deasupra capului, la joasă altitudine. Încerca să depisteze poziţiile insurgenţilor. Informaţiile susţineau că nu sunt talibani. Erau ISIS, islamiştii însetaţi de sânge care au iscat atâtea morţi inutile în Siria şi Irak. Acum erau hotărâţi să exporte mai departe măcelul.

Avioanele F/A 18 au trecut foarte jos şi în mare viteză, lansând rachetele momeală (*flares*) în urma lor, ca precauţie împotriva rachetelor căutătoare-de-căldură lansate de la sol. Măsură înţeleaptă, pentru că un număr de cozi de fum s-au năpustit asupra lor, când ISIS au lansat rachete în încercarea lor de a doborî avioanele de pe cer. Acestea au explodat inutil, atrase de momeli, iar avioanele de luptă au vuit mai departe către obiectivele lor, ce au fost distruse de furtuna de rachete aer-sol şi de proiectilele lansate de tunurile de la bord.

— Companie, Înainte! a ordonat Căpitanul Rogers prin radio.

Winston Bellows a călcat acceleraţia, şi vehiculul a rulat printre ruinele fumegânde. De data aceasta, nu au mai fost surprinşi şi nici o mitralieră nu a mai tras asupra lor. Era imposibil să fi supravieţuit careva acelui bombardament. Flăcările ardeau peste tot, iar deasupra întregii zone fumul atârna ca o ceaţă groasă.

Vocea căpitanului s-a auzit din nou prin radio:

— Plutonul *Bravo*, ce mai aşteptaţi? Urmaţi Plutonul *Charlie* şi ţineţi aproape!

Humvee-ul Sergentului Jones conducea celelalte trei jeepuri, iar Eddie s-a uitat în urmă după Plutonul lui Weaver, *Bravo*, care trebuiau să-i urmeze, doar că... nu se afla acolo. Habar nu avea de ce şi nici nu avea timp să se gândească la asta. Două *torente* de gloanţe s-au arcuit în faţa lor dinspre ruinele fumegânde,

urmate de lansarea a câteva rachete RPG-7. Din turelă a auzit un strigăt, şi ridicându-şi privirea, l-a văzut pe soldatul nou venit, Andy Blackford, cu trupul moale, atins de focul inamic.

Dan a întors capul şi a ordonat:

— Eddie, preia tu!

— Am înţeles.

A tras trupul din turelă, s-a urcat şi a rotit mitraliera pentru a executa foc. Prea târziu. Inamicul a dispărut din vedere. *Humvee* a continuat să înainteze, iar după câteva clipe o altă grenadă reactivă a năvălit de niciunde, lovindu-le vehiculul. Alte rachete au lovit *Humvee*-urile din urmă.

— Afară! E gata să explodeze! a strigat Sergentul Dan, şi toţi au sărit din vehicul, în timp ce flăcările au început să învăluie caroseria.

Inamicul continua să tragă. Ei s-au aruncat la pământ pentru a se adăposti de valurile de gloanţe.

Capitolul 3

După câteva minute, focul s-a diminuat. Sergentul a ascultat mesajul transmis în cască şi s-a întors către oamenii săi:

— Căpitanul Rogers a spus să ne retragem în spate cât de repede putem. Dacă rămânem aici suntem prea expuşi. Plutonul *Bravo* s-a oprit la 300 m în spate. Dacă ajungem la ei, vom fi în siguranţă până la venirea întăririlor.

Au început să se târască înapoi, ţinându-şi capul jos. Înaintarea era dificilă şi înceată. Supravieţuitorii din celelalte *Humvee* li s-au alăturat, şi un total de 11 oameni au reuşit s-ă ajungă în spate la cele 4 vehicule ale Plutonului *Bravo*, oprite în linie.

Echipajele erau neliniştite, cu degetele pe trăgaci, aşteptând ca inamicul să-i atace în orice clipă. Un urlet puternic, brutal, a izbucnit dintr-un vehicul:

— STAI! Înaintează pentru identificare!

— Eşti chior?! Suntem de-ai voştri! a strigat Dan în replică.

Se auzi un chicotit supărător:

— Arătaţi mai mult a insurgenţi decât a soldaţi. Lăsaţi jos armele şi ieşiţi la vedere ca să vă identific.

Şi-au pus armele jos, iar *Master Sergeant* Weaver a venit către ei.

S-a holbat la Hawkins:

— Tu eşti clownul care ai dat-o-n bară şi mi-ai omorât oamenii.

Eddie nu s-a putut abţine:

— Măcar eu nu mă ascund în spate.

— Ce-ai spus?

Înaintă cu pumnii ridicaţi.

— Am să te ucid pentru asta.

Dar Dan l-a oprit.

— Stai pe loc. Să nu faci o prostie.

Master Sergeant l-a împins deoparte şi s-a apropiat de Eddie. Acesta îşi ridicase şi el pumnii gata să se apere. Din fericire, radioul dintr-un *Humvee* s-a trezit la viaţă:

— Aici Căpitanul Rogers, răspundeţi.

— Asta nu s-a terminat, a şuierat Weaver ameninţător, înhăţând microfonul. *Sir*, sunt *Master Sergeant* Weaver. Suntem blocaţi, dar am *curăţat* poziţiile inamice, şi aşteptăm noi ordine.

— Ce-i cu Plutonul *Charlie*?

— Au fugit, *sir*. Acum sunt cu noi.

Pauză.

— Vorbim mai târziu despre asta. Facem o schimbare de plan. Încă nu ne retragem. În faţă mai sunt nişte lansatori de rachete şi trebuie să-i neutralizaţi înainte de sosirea următorului val de avioane. Îmi raportaţi după ce terminaţi.

— Am înţeles.

Puse jos microfonul şi scoase fornăitul său familiar.

— Voi, *încărcaţi-şi-asiguraţi*. Sergent Jones, îi vei conduce şi-l poţi lua cu tine şi pe mitraliorul tău inutil. Cu puţin noroc, va încasa un glonţ şi poate că înlocuitorul său va fi mai bun.

Fără să răspundă, Dan i-a aruncat o privire îngheţată. Erau militari, se aflau sub atac, şi nu era timp pentru ceartă. Trebuiau să acţioneze.

— Aţi auzit ordinul. După mine şi ochiul mare.

S-au furişat prin teren până ce au ajuns aproape de poziţiile insurgenţilor. Dan a verificat dacă erau toţi în jurul său şi a ordonat:

— Repede şi în plin! FOC!

Au sărit în picioare şi au sprintat către inamic. Trăgeau în tot ce mişca... sau nu. „Setaţi" să ucidă, urlau strigăte de luptă sfidătoare. Un soldat a încasat un glonţ şi s-a prăbuşit. Altul, care l-a depăşit alergând pe Eddie, a căzut şi el. A îngenuncheat lângă el:

— Eşti lovit?

Soldatul era un sanitar, un băiat obişnuit, curajos ca un leu. I se spunea Padre, pentru că avea mereu în buzunar o Biblie, când mergea în operaţiuni. S-a uitat la Eddie cu ochii îngroziţi de moarte, apoi expresia i s-a schimbat în una nedumerită.

— Am crezut că sunt lovit, dar poate că nu sunt. Am simţit glonţul, dar nu mă doare deloc.

Eddie a pipăit pe sub vesta lui Padre şi a zâmbit. Glonţul a intrat dintr-o parte, pe la subraţ, şi s-a înfipt în Biblia pe care o avea în buzunarul bluzei de camuflaj.

— Padre, eşti băftos. Uite unde a lovit glonţul.

Scoase mica Biblie:

— Cred că e un argument bun în favoarea religiei.

Glonţul se îngropase în grosimea paginilor, iar când a deschis coperta a văzut că se oprise la *'Apocalipsă'*.

— Aş zice că e chiar foarte potrivit.

Sanitarul s-a ridicat în picioare.

— Nu e numai Biblia, Eddie. Mai e un motiv pentru care ei nu trag în mine. Acesta.

Şi arătă spre trusa medicală şi banderola de pe braţ, ambele inscripţionate vizibil cu cruce roşie.

Hawkins nu era convins.

— Nu cred că asta asigură vreo garanţie. În locul tău, eu mi-aş ţine capul la cutie. L-ai văzut pe *Master Sergeant* Weaver? Ar fi trebuit să ni se alăture după atac, dar nu se vede nicăieri.

— Nu, dar e atât fum pe-acolo, încât n-am putut vedea mai nimic.

— Poate că e în faţă, confruntându-se cu inamicul. Dacă eşti OK, hai să mergem după el.

Au făcut doar câţiva metri şi în faţa lor s-a ridicat un om. Fusese pitit într-o groapă.

— Unde vă duceţi?

— *Master Sergeant* Weaver! a exclamat Eddie. Noi te căutam!

— De ce nu sunteţi la un loc cu ceilalţi? De ce vă furişaţi aici, în spate?

Cineva a strigat:

— Weaver, lasă-i în pace! – şi s-a ivit un cap cu cască.

Second Lieutenant Tony Lopez, aflat la comanda Plutonului *Alpha*.

— *Master Sergeant*, atacul a slăbit şi trebuie să preluăm iniţiativa. Ordonă oamenilor să înainteze în grupuri mici. Trebuie să-i neutralizăm pe cei cu lansatoare de rachete.

— Am înţeles, Locotenente. Vă urmăm îndeaproape.

Ofiţerul a încuviinţat cu o înclinare a capului şi s-a îndepărtat. Weaver s-a întors, iar ochii i-au picat asupra lui Padre, sanitarul. Reuşi chiar să zâmbească.

— Tu vii cu mine, şi ţine capul jos. Hawkins, ia-o din loc.

— Mi-ai văzut echipa mea, *Master Sergeant*? a strigat Eddie ca să acopere zgomotul.

— Probabil că se ascund, la fel ca tine. Îţi sugerez să mergi înainte şi să-i cauţi.

— Dar unde sunt? În ce direcţie?

— Mergi în direcţia de unde se trag focuri de armă. Dacă au ceva sânge în instalaţie, acolo ar trebui să se afle. Padre, ţine-te de mine. Am un om rănit care are nevoie de sanitar.

Eddie s-a strecurat de-a lungul terenului către locul unde-l văzuse ultima dată pe Sergentul Jones conducându-şi plutonul. Când a ajuns, s-a ghemuit în spatele unui zid de pietre, gloanţele şuierându-i pe deasupra capului.

— Hawkins, de unde ai apărut?

— M-am rătăcit.

— Dacă tot eşti aici, avem nevoie de ceva foc de acoperire. Propteşte mitraliera pe buza zidului şi trage. Curăţă câţiva bastarzi, înainte de a porni asaltul. Trebuie să găsim rachetele alea. Trage cât de bine poţi. Am văzut ce-ţi poate pielea, iar acum chiar de aşa ceva avem nevoie. De un foc precis.

— Desigur, Sergent. Imediat.

Pe deasupra capului a vâjâit un proiectil de mortier care a explodat la doar câţiva metri depărtare de ei. S-au ghemuit când şrapnele metalice şi fragmente de piatră au căzut asupra lor. Apoi, Eddie a sprijinit mitraliera de creasta zidului şi a căutat o ţintă. La 50 m în faţa sa s-a ivit un *pakol*, iar el a apăsat pe trăgaci. Ochise perfect. Omul s-a prăbuşit pe spate, lovit de cel puţin trei gloanţe de 5,56 mm. Dar mai veneau şi alţii.

— Trebuie să neutralizăm mortierul înainte de a porni asaltul, a strigat Dan. Vezi dacă îi poţi depista poziţia.

Zece secunde mai târziu un alt proiectil s-a arcuit pe cer şi a aterizat în flancul opus celui în care a explodat primul.

— Ne-au încadrat, a strigat Al. Dacă nu suntem aici, nu ne pot lovi. Fuga marş!

Au sprintat pe pietriş şi s-au aruncat la adăpostul unui alt morman de bolovani, tot ce mai rămăsese din ceea ce cândva a fost casa cuiva. Gloanţe de mitralieră brăzdau aerul, iar un proiectil de mortier a explodat chiar în locul pe care tocmai l-au abandonat. Cercetând în jur, Eddie a văzut mişcare la 50 m depărtare.

L-a văzut pe *Master Sergeant* Weaver dispărând într-o groapă, iar după o clipă, Padre a sprintat către ei. Eddie a presupus că se aflau acolo ca să dea ajutor medical vreunui rănit. Şi-a sprijinit mitraliera de o grămadă de pietre şi a aşteptat să apară o ţintă. A răsunat doar o împuşcătură solitară, şi o voce a urlat agonic. Suna ca o voce americană, şi se părea că au fost ambuscaţi de cel puţin un ISIS.

Trebuia să încerce. A strigat:

— *Sergeant* Weaver, Padre, sunteţi bine? Sunt eu, Hawkins din Plutonul *Charlie*. Aveţi nevoie de ajutor?

— Hawkins, tocmai l-au împuşcat pe sanitar. I-am luat trusa în caz că unul de-ai noştri au nevoie de ajutor.

— Padre e mort?

— E mort, cu siguranţă. Voi ce faceţi, de ce nu înaintaţi?

Sergentul Jones l-a auzit şi a răspuns strigând la rândul său;

— Au mortiere şi mitraliere. Aşteptăm o pauză înainte de a relua înaintarea.

Vocea lui Weaver era sălbatică:

— Mi se fâlfâie de armamentul lor. Ai ordin să ataci, aşa că atacă şi neutralizează rachetele. Dacă în 30 de secunde nu vă mişcaţi vă acuz oficial pe toţi de laşitate în faţa inamicului. Atacaţi!

Dan s-a uitat la Eddie.

— L-ai auzit?

— L-am...

— N-avem de ales, dar asta nu înseamnă să le oferim o ţintă uşoară. Acoperă-ne cu mitraliera. Băieţi, reluăm înaintarea, dar – la o adică – lipiţi-vă de pământ ca de o femeie.

Capitolul 4

Au început să se strecoare peste terenul deschis. O linie de oameni, ca o omidă uriaşă, ce aluneca pe pietriş şi ţărână – toţi cei ce mai rămăseseră din două plutoane. Inamicul era aproape, iar el aştepta să vadă primul semn care să le demaşte apropierea.

Aproape că i-a ratat. Chiar în faţa liniei de oameni, au răsărit două capete şi două ţevi de AK-47. A apăsat trăgaciul şi a mişcat ţeava stânga-dreapta pentru a-i împroşca cu gloanţe. Tirul precis a spulberat iarăşi inamicul, dar ameninţarea nu a dispărut. A auzit sunetul distinctiv al unui mortier. Obuzul s-a arcuit încet pe cer şi a început să cadă. Prea aproape de locul unde înaintau ai lui.

Şi-a făcut palmele pâlnie la gură:

— Sergent Jones! Proiectil de mortier gata să cadă peste voi!

Nu a fost nevoie de alt avertisment. I-a văzut pe toţi aruncându-se la pământ atât de repede şi cu forţă, de parcă ar fi vrut să se îngroape în ţărână. După un moment proiectilul a explodat cu o detunătură asurzitoare. Au fost norocoşi. A explodat în centrul uneia dintre numeroasele grămezi de pietriş răspândite prin zonă. Asupra lor s-au revărsat aşchii de metal fierbinte şi ţăndări de piatră, dar, pentru că erau culcaţi la pământ, Eddie a crezut că nimeni nu a fost lovit. Se înşela. Un om a ţipat când un şrapnel i-a sfâşiat braţul, umplându-l de sânge.

O voce s-a făcut auzită:

— OK, ne ocupăm mai târziu de el. Restul, continuaţi înaintarea!

Spre uimirea sa, Weaver se târa înapoi. Adică spre locul unde ei lăsaseră *Humvee*-ul, iar Weaver avea trusa medicală şi banderola cu cruce roşie pe braţ. Hawkins a presupus că era normal să ia trusa, dar nu era sigur în legătură cu purtarea banderolei.

Era convins că Weaver i-a auzit vorbind despre cum trusa şi banderola îl fac pe purtător o ţintă mai puţin probabilă. Nu o garanţie totală, pentru că insurgenţii aveau un palmares macabru al ţintirii sanitarilor şi a ambulanţelor. Dar unii vor ezita să apese pe trăgaci şi poate că la asta s-a gândit Weaver, la o cale de a-şi diminua şansele de a fi ucis. Indiferent de motiv, comportamentul său era ciudat.

E un luptător, deci ce caută în spate, dându-se sanitar? Pare că se ascunde în spatele acelei cruci roşii.

Se gândi la Padre. Trupul său merita o înmormântare decentă. A pus mitraliera pe umăr şi a alergat către locul unde era căzut. Când a privit mai îndeaproape, a putut vedea că un glonţ i-a pătruns prin ceafă. Asta nu putea însemna decât că privea în partea opusă inamicului când s-a întâmplat. S-a uitat

şi mai atent. Chiar sub marginea posterioară a căştii erau nişte urme ciudate de arsură. Ca şi cum trăgătorul ţinea pistolul aproape de cap atunci când a tras. Iar singurul om aflat lângă Padre era *Master Sergeant* Weaver.

I-au trebuit câteva clipe ca să pună toate indiciile la un loc şi a înţeles totul. Faptul că Weaver a dat înapoi în faţa atacului. Faptul că l-a auzit pe Padre vorbind despre trusa sa medicală, despre cum aceasta îi dădea oarece extra-protecţie contra focului inamic.

Probabil că Weaver la ucis. Altceva n-ar avea sens. Omul este un laş. Un laş ucigaş.

Plin de furie, a ridicat pe umăr trupul lui Padre, ca să-l scoată de pe câmpul de luptă. Clătinându-se sub greutate, şi-a luat şi M249 şi a început să se retragă ca să găsească un loc unde să-l lase. Câteva gloanţe au şuierat pe lângă el, dar, furios, le-a ignorat.

A pus trupul pe pământ şi era gata să plece din nou înainte pentru a se alătura lui *Sergeant* Dan şi celorlalţi, când aproape că i-a sărit inima din piept. Mulligan se afla în apropiere, îngenuncheat, şi părea dezorientat.

— Ce-i cu tine? Eşti rănit?

Acesta a dat din cap:

— Nu, nu sunt lovit. Cred că aici este îngropat un IED, dar am impresia că sunt mai multe. Firele de declanşare duc în două direcţii. Ca şi cum au plantat două IED ca să ne ambuscheze..., iar eu trebuie să le dezarmez. Încerc să-l deconectez mai întâi pe acesta.

Mulligan lucra încet, curăţând solul din jurul locului suspect. La doar câţiva centimetri adâncime a găsit îngropată o cutie de lemn şi a ridicat-o.

— C4, destul ca să lichideze un pluton.

A pus-o deoparte, i-a inspectat firele şi s-a strâmbat:

— Dacă le tai pe astea, aş putea declanşa cealaltă mină. Iar dacă au plantat-o unde cred eu, câţiva dintre ai noştri vor muri.

— Fă ce trebuie să faci. Rămân cu tine ca să te acopăr.

— Şi cu înaintarea?

— De aici pot vedea poziţiile inamice, iar dezarmarea acestui IED este prioritară, înainte ca să ne ucidă pe toţi.

Eddie a văzut pentru prima dată broboane de sudoare pe faţa lui. Dezarmarea IED-urilor inamicului era o treabă stresantă, şi nu-l invidia deloc pe Mulligan pentru munca sa. Abia atunci, acesta a observat cadavrul:

— E Padre?

— Da, e mort. După ce terminăm aici, voi lua trupul cu noi.

— Sărmanul, ai fi zis că este indestructibil după ce glonţul acela i-a lovit Biblia. Presupun că vreun lunetist ISIS a avut baftă.

— *Cineva* a avut noroc, a spus înverşunat.

În jurul său a erupt o furtună de gloanţe. Eddie a ridicat capul ca să vadă situaţia. Oamenii lui Dan alergau înainte, aşa că i-a spus lui Mulligan:

— M-am înşelat. Trebuie să înaintez şi eu. Mă întorc imediat ce pot.

Sprintă în forţă ca să se alăture atacului lui Dan. Când i-a ajuns din urmă, un grup de insurgenţi erau ocupaţi să încarce rachete în RPG-uri. Eddie a alergat spre flancul lor, cu degetul pe trăgaci, şi a golit o bandă de cartuşe către lansatorii de rachete. Când a luat degetul de pe trăgaci, toţi erau morţi.

Dan a alergat până la el şi s-a trântit alături pe pământ.

— În faţă vor fi şi mai mulţi, şi trebuie să-i *terminăm*. Înaintăm din nou. Acoperă-ne.

— E o problemă.

Şi i-a explicat cum e cu acel IED:

— Încărcătura poate exploda oricând şi nu ştim exact unde este.

— Se ocupă Mulligan de ea?

— E complicat, dar se străduieşte din răsputeri.

— Nu putem opri atacul. Trebuie să ne asigurăm că i-am eliminat pe toţi lansatorii de rachete. Vom avea nevoie de orice om disponibil, aşa că va trebui să-i adunăm pe toţi rătăciţii.

— Eu am să iau trupul lui Padre.

S-au întors înapoi la vehicul, iar Eddie a dat nas în nas cu furiosul *Master Sergeant* Weaver.

— Hawkins, idiotule, ca mama dracului cauţi aici?

I-a zvârlit o replică imediată:

— Am adus înapoi trupul unui soldat bun şi am ucis inamici. E mai bine decât să ucid proprii noştri oameni.

Ochii i s-au îngustat când l-a recunoscut pe Padre.

— L-ai adus înapoi?

— Nu era să-l las acolo ca să-l mutileze ISIS.

Master Sergeant s-a bătut în piept absolut furios:

— Eu hotărăsc ce se întâmplă pe aici, nu tu, băiete.

Văzu că ceilalţi soldaţi îl privesc.

— Vom vorbi despre asta mai târziu. Ordon să ne retragem.

— Stai aşa! – sergentul Dan Jones era ostenit. Nu putem continua mai departe. Sunt prea mulţi inamici. Dacă vrem să-i distrugem, avem nevoie de fiecare om. Adică de tine şi oamenii tăi, Weaver.

— Ne retragem. Este un ordin.

Dan s-a înfipt ferm în faţa brutalului subofiţer.

—Avem un lanţ ierarhic, care începe cu Căpitanul Rogers. Ordinele sale prevăd distrugerea poziţiilor şi uciderea lansatorilor de rachete, nu retragerea când încep împuşcăturile.

Weaver a mârâit:

— Rogers nu e aici, iar eu îţi spun că ordon retragerea. Urcă-ţi oamenii în jeepuri.

Dan nu s-a mişcat, şi s-a uitat la Eddie.

— Ce s-a întâmplat cu Padre?

— E complicat, Sergent.

— Războiul e complicat. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Cineva i-a tras un glonţ în cap.

Eddie i-a aruncat o privire lui Weaver, apoi s-a uitat din nou la trupul lui Padre. Dan s-a uitat de la unul la altul, şi a început să priceapă situaţia. Îngenunche ca să cerceteze cadavrul lui Padre, apoi şi-a ridicat ochii spre Weaver.

— De ce are urme de arsuri acolo pe unde a intrat glontele?

— Poate că trăgătorul stătea chiar lângă el cu pistolul lipit de cap.

Eddie se uita fix la el.

— Acolo nu erau *ostili* atât de aproape. Erai doar tu.

Chipul brutal s-a încruntat către el.

— Ţineţi gura, spui prostii. Ne retragem.

Nimeni nu s-a mişcat. Dan a arătat spre trusa medicală şi banderola de pe braţul lui Weaver.

— Ce faci cu astea?

— Pentru cazul în care oamenii tăi au nevoie de ajutor, voi folosi trusa ca să-i tratez.

— Şi banderola? Ai nevoie şi de ea ca să-i tratezi?

— Nu ştiu ce vrei să sugerezi, Sergent Jones, dar te sfătuiesc să renunţi. Am dat un ordin. Urcaţi în vehicule. Plecăm.

Câteva secunde lungi s-au înfruntat din priviri. La câţiva metri depărtare, caporalul Mulligan săpa cu grijă şi sonda într-un loc nou. Eddie s-a uitat la el şi nu i-a plăcut ce a văzut. Chipul lui Mulligan era palid. S-a apropiat de el.

— Ce se întâmplă?

— E un alt IED.

Şi arătă către încă o cutie de lemn pe care o descoperea de ţărână.

— Au îngropat-o adânc şi pare a fi asigurată cu capcane. Nu prea ştiu cum se dezarmez chestia asta.

— Există vreo alternativă?

— Practica operaţională standard prevede evacuarea tuturor din zonă şi detonarea dispozitivului. Nu ştiu altă cale care să garanteze siguranţa.

Sergentul Jones se uită la bomba masivă:

— Dacă nu o poţi dezarma, iar noi nu putem îndepărta vehiculele fără a risca să ne aruncăm singuri în aer, mai rămânea doar o singură opţiune.

Îl privi pe *Master Sergeant* Weaver.

— Urmăm ordinele şi reluăm atacul.

Acesta a zbierat imediat:

— În nici un caz. Vom abandona jeepurile şi vom aştepta să vină compania ca să ne ia. Ei vor putea aduce o echipă de specialişti în deminare.

— După cum am spus, comandantul companiei ne-a dat un ordin. Să atacăm inamicul şi să le distrugem rachetele. Este timpul să trecem la executarea lui.

Weaver s-a uitat oripilat la el şi, pentru prima dată, a dat înapoi.

— Ne vor măcelări dacă vom încerca alt atac.

— Dacă rămânem aici ne pot măcelări când vor detona IED-urile, spuse Mulligan. S-ar putea să fie o telecomandă pe undeva. Poate fi prin fir sau *wireless*, dar şi într-un caz şi în altul, *chestia* asta poate exploda în orice clipă.

— Atacăm. Participăm cu toţii, şi de data asta mergem până la capăt. Eddie, mitraliera ta trebuie să ne acopere din flanc. Toţi ceilalţi, după mine!

O rafală ne-a trecut pe deasupra capetelor, iar Mulligan a ridicat o mână în semn de 'STOP', în timp ce se uita atent în depărtare.

— E o gaşcă de oameni ghemuiţi în jurul unui detonator de tip vechi. Unul dintre ei încearcă să conecteze nişte fire. Dacă sunt firele ce se conectează la bomba asta, suntem terminaţi. Iar dacă au un detonator de rezervă, Dumnezeu să ne ajute pe toţi.

— Plecăm acum. Caporal Mulligan, dacă aici ai făcut tot ce puteai, mergi cu Eddie, direct spre acel detonator, şi scoate-l din funcţiune.

Privi împrejur.

— L-a văzut careva pe *Master Sergeant* Weaver?

Nimeni nu a răspuns.

— Bine, plecăm fără el, şi o să le băgăm rachetele pe gât. ACUM!

Oamenii au sprintat înainte, aplecaţi, încercând să evite focurile de armă. Eddie s-a îndreptat către flanc pentru a-i acoperi cu mitraliera apoi coti către detonator. Mulligan îl însoţea. Au înaintat până ce o mitralieră a deschis focul, silindu-i să se împrăştie. Eddie s-a oprit, a ochit şi a golit o bandă de 200 cartuşe. Mitraliera inamică a fost redusă la tăcere.

Au sărit în picioare şi au reluat înaintarea, alergând. O altă mitralieră a deschis focul, gloanţele percutând peste tot în jurul lor. Miraculos, au ajuns nevătămaţi la adăpost şi s-au căţărat în vârful unei grămezi de pietre care fuseseră cândva o casă mare. Se aflau la câţiva metri deasupra solului, de unde aveau aveau o perspectivă bună asupra inamicului, mai ales asupra locului unde Mulligan văzuse acel om ce conecta firele la detonator. A sprijinit bipodul pe o piatră plată, iar Mulligan s-a lungit lângă el.

— I-a o bandă cu cartuşe şi ţine-o pregătită. Imediat ce o termin pe asta, bag-o în încărcător.

Eddie a sesizat mişcare în depărtare. Un alt insurgent se târa către detonator. A ochit şi atras, i-ar omul s-a rostogolit pe pământ.

Mulligan l-a privit admirativ:

— Aş vrea să trag şi eu aşa.

— Joci *Call of Duty?*

— Sigur că da.

— Te descurci bine?

— Uneori am avut scoruri mari, dar în realitate e ceva diferit.

— Şi eu am avut ceva probleme la început, când am venit aici.

A explicat cum fusese un as la jocul electronic, dar când s-a confruntat cu lupta reală, nu putea nimeri nimic.

— Şi cum ai ieşit din situaţia asta?

— Când suntem în acţiune, îmi imaginez că sunt în joc.

Văzu expresia confuză a celuilalt şi se grăbi să explice.

— Nu zic că a ucide oameni e un joc, deşi mă cam gândesc la unul sau doi care mi-ar face plăcere să-i omor.

— Weaver, murmură Mulligan.

— Eh, mai bine să n-ajungem acolo. Dar sunt o grămadă de talibani cu atât de mult sânge pe mâini, încât s-ar putea scălda în el. Asemenea oameni nu merită să trăiască. Nici n-ar trebui să respire acelaşi aer ca cei civilizaţi.

A tăcut pentru că şi-au făcut apariţia câţiva insurgenţi. Ei îi văzuseră pe oamenii lui Dan înaintând spre ei şi au deschis focul asupra lor. Eddie şi-a proptit în umăr patul armei M249 şi a ochit. Era gata să obţină un „scor" mare. Siluetele îndepărtate cădeau la pământ, zbierând, când gloanţele treceau prin ei.

Banda s-a golit, dar Mulligan, pregătit, a introdus-o pe următoarea. Eddie a continuat să doboare pe oricine îndrăznea să-şi arate faţa. A tras repetat şi părea imposibil să fi supravieţuit careva. Şi totuşi, împotriva tuturor şanselor, ameninţarea nu a dispărut.

Mulligan a arătă cu mâna:

— Acolo, Eddie!

Un insurgent a înşfăcat detonatorul şi a dispărut la adăpost, împreună cu câţiva alţi insurgenţi.

— Vor să-l cupleze şi să detoneze explozivii de lângă vehicule.

— Eşti sigur că nimeni dintre ai noştri nu se mai află acolo?

— Toţi sunt la atac cu Sergentul Jones.

— Asta înseamnă că nu vor fi sfârtecaţi de explozie. Acum îi mai vezi?

— Nu, tocmai au dispărut.

Capitolul 5

Supraveghea zona, folosind abilităţile ochiului format în atâţia ani de jocuri – *Xbox, Call of Duty* – şi de practicare celeilalte pasiuni a sa – fotografierea. A cercetat fiecare centimetru de sol şi s-a oprit. Era un fel de gaură mică. Bolovani mari fuseseră puşi în aşa fel încât să formeze un gol între ei. Nu mare, cam 10/10 cm, cât un plic de scrisoare. A aţintit ţeava mitralierei.

— O vezi?

Mulligan şi-a concentrat privirea câteva secunde, apoi a dat din cap.

— Nu văd nimic. Eddie, ai ochi de şoim.

— Aş vrea eu. Acolo se ascund destui oameni cât să provoace pierderi grele atacului lui Dan, iar dacă montează detonatorul, ştii ce va urma. Lasă-mă o secundă.

S-a concentrat asupra micului spaţiu, dar M249 nu era o carabină de lunetist. Dar situaţia cerea precizie. Privea şi aştepta. Oamenii sergentului se apropiau, şi şi-i imagina pe *ostili* sărind din spatele adăpostului ca să tragă asupra lor şi să-i spulbere. El trebuia să-i oprească şi să distrugă acel detonator.

Concentrat asupra micii ţinte, cu degetul pe trăgaci, a văzut iar mişcare prin gaură. A apăsat uşor pe trăgaci. Glonţul a izbucnit din ţeavă şi a zburat către ţintă. *Pakol*ul a erupt într-o masă de sânge şi materie cerebrală. Insurgenţii s-au ridicat din spatele adăpostului şi acum se aflau în plină vedere. L-a văzut şi pe Sergentul Jones sărind în picioare şi făcând semne oamenilor săi. Aparent le striga să atace inamicul.

Dar avea un as în mânecă. Şi-a dus din nou mâinile pâlnie la gură şi a strigat:

— CULCAT! E Hawkins. O rezolvă el.

Insurgenţii au presupus că ei s-au trântit la pământ de frica luptei. Mare greşeală. Au năvălit asupra americanilor, trăgând sălbatic cu AK-47.

Eddie l-a ochit pe tipul care părea a fi liderul, doborându-l cu o rafală lungă, şi a continuat să ţină degetul pe trăgaci. Un baraj de gloanţe de 5,56 mm a trecut prin masa de luptători ISIS, iar Mulligan era pregătit cu o nouă cutie de cartuşe. Alte 200 de cartuşe au tocat inamicul. Majoritatea au fost doborâţi, iar Sergentul Jones a strigat:

— Eddie, facem noi restul! Foc de voie!

Luptătorii ISIS, demoralizaţi, au început să se retragă. Gloanţele americane îi aruncau la pământ ca pe nişte ambalaje uzate. Au scăpat doar doi oameni care au fugit ca nişte iepuri, dispărând printre casele dărâmate. Restul au murit... în afară de unul.

Eddie l-a văzut târându-se spre detonatorul primitiv. Tipul pe care-l doborâse primul aproape că ajunsese, târându-se, la ţinta sa. Mai avea doar să apese mânerul. Ceea ce se pregătea să facă.

Sergentul Jones l-a văzut în acelaşi timp.

— STAI![2] Atinge detonatorul şi eşti mort!

Individul s-a oprit şi s-a holbat la Sergent, apoi la detonator. Se gândea dacă putea să ducă la capăt mişcarea, sau era mai bine să ridice mâinile în semn de predare şi să trăiască, ca să lupte şi altădată.

Atunci s-a auzit o voce a zbierat peste câmpul de luptă însângerat, dinspre locul unde erau parcate *Humvee*-urile:

— Opreşte-te! Sunt sanitar. Uite, crucea roşie.

— — —

Abdul ben-Aziz era un recrut ISIS sirian, care venise în Afganistan ca să se alăture luptei împotriva infidelilor. Se uită la omul care strigase din depărtare. Ţinea în mâna ridicată un pachet de pânză marcat cu o cruce roşie şi avea un semn similar şi pe braţ. Asta însemna că e sanitar. Şi-a amintit noile ordine venite de la Comandamentul Central ISIS. Oameni ca acesta salvau vieţile inamicilor islamului ca să poată trăi şi să-şi continue lupta lor. Era de neiertat, iar noul ordin era să fie consideraţi ţinte prioritare. Până acum prioritatea era uciderea combatanţilor. Gata cu asta. Oamenii cu cruce roşie trebuiau să moară primii, ca acesta. Îl va trimite în iad.

La văzut pe mitraliorul american deschizând focul, şi câteva gloanţe l-au lovit în plin. O durere teribilă i-a străbătut trupul şi începu să cadă la pământ. Nu l-a mai auzit pe om strigând:

— Adu-ţi aminte, sanitarii nu trebuie ucişi.

Motivul pentru care nu l-a auzit era că... a murit. Dar gravitaţia şi-a făcut treaba, iar trupul a căzut direct peste detonator.

— — —

Explozia a fost o cumplită erupţie de foc şi fum. Weaver şi-a simţit trupul ridicat şi aruncat prin aer, şi încă mai era conştient când se prăvălea spre pământ. Va supravieţui. Ştia că a făcut bine cu trusa medicală şi banderola. Flăcăul numit Padre a fost un *nimeni*. Nu un *Master Sergeant* ca el. Weaver era un om care merita să trăiască.

La început nu a văzut bara metalică, rămăşiţă din epava vehiculului care era răspândită pe sol de violenţa exploziei. L-a străpuns ca o lance îndreptată către

[2] În original: *Freeze!* – textual: *îngheaţă* – celebrul avertisment al *'organelor de ordine'* americane.

înaltul cerului. Când, în sfârşit, privirea i s-a concentrat, a văzut şi faptul că explozia făcuse ca o altă bucată de metal să se agaţe transversal de prima. În cădere i se păru fi ceva foarte familiar. Metalul contorsionat avea forma unui crucifix. A fost ultimul să gând pe când trupul îi era tras în ţeapă. Timp de câteva secunde s-a zvârcolit într-o agonie cumplită, apoi mintea i s-a golit... şi a murit.

— — —

Totul s-a terminat, şi Sergentul Jones s-a întors, mergând încet, la grămada de fiare ce fuseseră vehiculele lor. Privi trupul lui *Master Sergeant* Weaver înfipt în bara metalică. Şi-a activat radioul:

— Sunt Sergentul Jones, *C* de la *Charlie*.

— Aici Căpitan Rogers. raportează.

— Căpitane, am preluat poziţia. Toţi sunt morţi, dar noi am pierdut vehiculele datorită unui IED. Avem nevoie de transport şi *medevac* pentru răniţi.

— Ce-i cu lansatorii de rachete? I-aţi doborât pe toţi?

— Da, pe toţi.

— Câţi răniţi aveţi?

— Încă numărăm, dar avem şi câţiva morţi.

— Ce-i cu *Master Sergeant* Weaver? Încă nu a raportat.

— Este mort, *sir*. Mă aflu chiar acum lângă cadavrul său.

— Cum a murit? A fost în timpul luptei?

— A fost destul de ciudat, *sir*. I-a intrat în cap că era sanitar.

— Sanitar? Asta e o ocupaţie periculoasă. Ştii că talibanii au început să-i ia la ochi pe sanitari. O schimbare de tactică. Trebuie să fi fost un om curajos.

Dan a făcut o pauză, amintindu-şi cum Weaver îi cerea insurgentului să-i cruţe viaţa pentru că el era un sanitar.

— Mda, aşa cred.

— *Master Sergeant* avea la el o copie a ultimului raport de informaţii. Găseşte-l şi adu-l înapoi. Nu lăsa ca aceste informaţii să ajungă în mâinile inamicului. Nu vrem să afle cât de mult le cunoaştem planurile.

— Am înţeles. Şi cu cadavrul ce facem?

— Trimitem o unitate să recupereze trupurile celor ucişi. Se vor ocupa ei.

A scotocit în buzunarele mortului şi a găsit un carnet în fundul sacului lui Weaver. O biblie, cu o gaură adâncă în care se înfipsese glonţul destinat lui Padre. Şi a mai găsit ceva, o foaie de hârtie. O hartă marcată cu un mesaj: *'Către toate unităţile din zonă - avertisment de la tehnicienii ce se ocupă cu deminarea: IED suspect pe şoseaua A01.'*

S-a mai uitat odată, ca să nu fie o greşeală. Nu era. Hawkins şi Mulligan au deminat altă şosea. A întors hârtia pe partea cealaltă şi a citit nota scrisă de mână: *'Căcat. Prioritară la deminare este şoseaua A07'.*

A07 era şoseaua pe care el îi trimisese pe Hawkins şi Mulligan să o demineze. Ei au executat ordinul, deci nu era greşeala lor.

Eddie şi Mulligan i s-au alăturat şi s-au uitat la trupul înfipt în ţeapă.

— A fost un laş şi un ticălos. A primit ce a meritat.

— E un fel de justiţie. Padre e cu adevărat mort?

— Cu siguranţă.

— Păcat, era un băiat de treabă. I-am găsit Biblia în sacul lui Weaver. De data asta nu l-a mai salvat pe Padre.

Şi, uitându-se la Weaver, a continuat:

— Nu putea salva pe nimeni de un om care îi pune pistolul la cap şi apasă pe trăgaci.

— Eşti sigur?

— Acolo n-au fost decât doi oameni, Padre şi Weaver.

Aruncă p privire la trusa medicală şi la banderolă.

— A crezut că-i vor salva viaţa.

— Într-un asemenea loc, nimic nu poate salva viaţa nimănui.

— Cu o excepţie: trage primul, punct ochit-punct lovit.

Mulligan surâse către el:

— Exact ca într-un joc electronic.

Dan l-a privit cu asprime:

— Acesta nu este un joc, Caporale. E lumea reală, viaţă şi moarte. Nu-i aşa, Hawkins?

— Viaţă sau moarte, lume reală sau virtuală, regulile sunt aceleaşi. *Trage primul, punct ochit-punct lovit*.

Dan zâmbi subţire:

— N-am să te contrazic. Ai şi alte ziceri înţelepte?

N-*ar fi o ideea rea ca oamenii să mai şi asculte uneori.*

— Nu niciuna.

— OK. Am găsit o hartă la el. Voi aţi avut dreptate. Weaver v-a indicat o şosea greşită. Îmi pare rău că nu v-am crezut. Cum putem îndrepta lucrurile?

— Ne vor da alt *Humvee*?

— Adus direct din fabrică.

— Pune-mă în spatele Browningului, Sergent.

Arătă spre M249.

— Asta e o armă uşoară. Am ucis cu ea câţiva insurgenţi. Dar locul meu este sus, în turelă.

— Trage primul, punct ochit, punct lovit, aşa e?

— Aşa-i.

Apoi i se adresă lui Mulligan:

— În legătură cu scula ta portativă. După ce ne întoarcem, aş vrea să o verific. Să-mi bag puţin nasul în ea.

— În regulă.

Aruncă o ultimă privire cadavrului lui Weaver. Un om care s-a eschivat de la luptă, speriat să dea ochii cu inamicul, care chiar a ucis un camarad doar ca să-şi salveze pielea.

Până la urmă, nu l-a ajutat cu nimic, şi a murit tras în ţeapă în acea bară de metal în formă de cruce. O pedeapsă biblică? Asta nu pot eu să o spun.

Îşi ridică ochii spre cer.

Altcineva a hotărât.

SFÂRŞIT